

Pernštejnlove

9. ročník divadelního festivalu v srdci Čech

30/7 - 3/8 2024

Zámek Pardubice

ROMAN ZACH: SKEČMEN NA PERNŠTEJNLOVE? SKVĚLÝ!

Po dvou letech se na Pernštejnlove vrací Roman Zach. Tentokrát ne už v sólu výstupu jako Skečmen, ale v hlavní roli komedie *Láska z mládí*, kterou si i zrežiroval v Divadle Bez zábradlí. Tento titul nabízí divácky vděčné situace, svižně napsané dialogy a silnou hereckou sestavu na jevišti. Doufáme, že máte vstupenku, protože představení je zcela vyprodané. A jak se těší do Pardubic Romana Zach?

Láska z mládí. Romane, kdo přišel s nápadem inscenovat tuto hru? Divadlo, nebo jste ji někde objevil sám?

Bylo to divadlo. Toho autora znám. Měli jsme před pěti lety dělat od Ivana Calbéraca hru *Degustace*. Ale *Lásku z mládí* vybral Kája Heřmánek (umělecký šéf Divadla Bez zábradlí – pozn. autora).

Od začátku bylo jasno, že kromě hlavní role budete hru i režisovat?

Ne, to nebylo jasné. Já jsem byl namlouvaný na hlavní roli Antoina. Ale s tím, jak se odvíjí moje padesátka a že už člověk od jistého věku nechce se všema spolupracovat, vybíráš si projekty, kde ti všichni vyhovují, tak se to změnilo. Já nechci, aby to znělo pejorativně, ale byly tam nabídky kolegů, se kterými se mi nechtělo dělat. Dokonce i režisér. To namlouvání trvalo hrozně dlouho, snad dva roky. Tak jsem Kájovi (Heřmánkovi) řekl, že to budu hrát, ale že bych si to i zrežiroval. Měl jsem pocit, že mám klíč, jak bych to udělat. A nechtěl jsem, aby mi to cizí režisér zkazil, což říkám v uvozovkách. A sám jsem si to obsadil šikovnými herci. Ve skrytu duše jsem doufal, že Kája můj nápad odmítne a budu mít klid, on ale nadšeně souhlasil. Takže shodou okolností a náhod se to stalo. Myslím, že už jsem ve věku, kdy je na čase si režii vyzkoušet.

V představení hraje i váš syn Prokop. To je poprvé, kdy jste se poprvé potkali spolu na jevišti?

Takhle intenzivně určitě. Dělalí jsme spolu dílčí projekty. V minulosti jsme spolu hrávali, ale co se týče profesionální scény a intenzivního zkoušení, tak to bylo poprvé.

Je to pro vás návrat na Pernštejnlove. Jak jste si užil Skečmena před dvěma lety?

To bylo perfektní kromě toho vedra. Kde budeme teď hrát?

Na hlavní scéně, až od 21:00.

Paráda... Skečmena jsem si užil, bylo to skvělé. Já mám plenéry obecně rád. Nevíš, s čím máš počítat. Je tam festivalové publikum, které úplně neví, na co jde, takže musíš víc zabrat. Nejdou úplně na tebe, nejsou to všechno lidi, co tě milují, musíš i někoho přesvědčit. Tyhle výzvy mě baví. Ještě tam seš sám... Jak jsem si to užil? To je relativní. Jedeš sám na festival, sám z něj odjíždíš a sám si říkáš dojmy. Je to příšerná autistická schizofrenie. Ale atmosféra u vás mě hrozně bavila a já se tam k vám extrémně těším.

Divadelní prázdniny jsou v plném proudu. Máte poměrně hodně zájezdových hraní, ale byl jste také v Gruzii. Jak se vám tam líbilo?

To je spojení příjemného s užitečným. Můj dávný sen byly země Arménie a Gruzie. A mě prošel v televizi cestopis *Hledání ztracených světů*, který navazuje na první cyklus, který jsme točili asi před pěti lety v Indonésii. Já jsem byl teď tři týdny v Arménii a tři, čtyři dny v Gruzii. Arménie je nádherná země. Teď jedeme v polovině září na měsíc ještě dělat další tři díly a to hlavně do Gruzie. Objev těchto zemí, to byl pro mě úplně cestovatelský restart. S manželkou jsme řekli, že po padesátce už nebudeme nic strádat, stejně máme furt hovno, pojďme cestovat. Takže já jsem se vrátil úplně namotivovaný a řekl jsem dětem: „*Cestujte. Budu se o vás bát, ale jezděte pryč, protože to jediný dává smysl.*“ Prachy budou, my nebudeme. Cestování bude jediná věc na sklonku života, která mě bude uspokojovat.

-tk-

*Láska z mládí / Divadlo Bez zábradlí, Praha
čtvrtek 1/8 od 21:00 na velkém nádvoří*

FILIP TELLER: KOMEDIE O KOMIKOVI JE PRO MĚ ADRENALIN

Prvním představením letošního ročníku festivalu je *Komedie o komikovi*. Přiveze ji Divadlo Komedioграф. Na jevišti uvidíme duo Miroslav Táborský a Filip Teller. Co je hlavní zápletkou? Stárnoucí komik na sklonku své kariéry hledá nějaký megafór na závěr. Díky tomu, stráví večer bilancováním svého života. Těšit se můžete na neotřelé skeče, vtipy a gagy.

Zatímco Miroslav Táborský se na našem jevišti objeví poprvé, Filipa Tellera uvidíme na Pernštejnlove už potřetí. Přitom pokaždé v jiném žánru. Poprvé to bylo v monodramatu *Cikánský boxer*, podruhé v hudební stand up comedy show *Možná, že to znáte*. Teď přichází činohra. Filip kromě toho moderuje, hraje v seriálech a dělá zdravotního klauna. Je totiž umělcem na volné noze.

Žánrovou rozmanitost má rád. Díky ní mu nehrozí vyhoření nebo ustrnutí na mrtvém bodě. „V každém žánru divadla, který dělám, mám stále možnost se někam posunout a vzdělávat se. Navíc, když jednomu stylu věnuji více času, pozitivně to ovlivní i to ostatní, co dělám,“ popisuje svou tvorbu Filip Teller a dodává, že v rozmanitosti a vzájemné provázanosti je i velká svoboda, která mu přináší radost.

Ale vraťme se ke *Komedii o komikovi*. Jejím autorem i režisérem je Luboš Balák, se kterým se Filip Teller potkal už před deseti lety a toto je jejich

třetí spolupráce. Během této inscenace jde herec doslova z role do role. Vedle Miroslava Táborského se během představení promění v devět různých postav. Což není vůbec jednoduché.

„Zkoušení bylo náročné. Musel jsem najít odlišnosti jednotlivých postav. Dost mi pomohl právě Mirek v rámci hereckých vychytávek, střihů z role do role a tempa. Mám to moc rád, je to trochu adrenalin.

Nejvíce si užíváme to, že hra začíná být tzv. vyhraná. Užíváme si společnou hru, partáctví na jevišti,“ přiznává Filip Teller.

-kfp-

*Komedie o komikovi / Divadlo Komedioграф, Praha
úterý 30/7 od 21:00 na velkém nádvoří*

VŠECHNY BÁJEČNÉ VĚCI PŘINÁŠEJÍ PŘÍBĚH PLNÝ EMOCÍ

Poprvé se na našem festivalu objeví slovácké Divadlo DONDI. Nabídne tragikomické stand-up monodrama, ve kterém si divák projde třiceti lety života hlavního hrdiny. Ve své vlastní režii bude hrát pardubický rodák David Macháček. Společně s ním budete hledat báječné věci, pro které stojí za to žít.

Z brněnské konzervatoře jste šel do stálého angažmá do Slováckého divadla, kde jste působil osm let. Dnes na festival ale přijíždíte s vlastním Divadlem DONDI. Co vás vedlo k jeho založení?

K založení jsem byl lehce přinucen. Můj záměr byl zkusit si režii. Vybral jsem si nádhernou hru Růžové brýle od amerických autorek a oslovil herecké kolegyně. Když jsem agenturu zastupující autorky požádal o práva, objevil se problém. Dozvěděl jsem se, že bez názvu divadla nebo spolku bude sehnat práva obtížné, ať něco vymyslím a ozvu se už s nějakým názvem. Proto jsem si založil kočovné divadlo. A když nás během covidu propustili ve velkém ze Slováckého divadla, tak se nám naše nové divadlo dost hodilo.

Pocházíte z Pardubic. Jaké asociace máte spojené se svým rodným městem?

Bydleli jsme na Polabinách, takže celé to okolí. Aralka, Cihelna, kopeček u lesa za bytovkou, ale nejvíce vzpomínám na jezero Bajkal. Vzpomínám na ranní cesty do školky na odrážedle kolem Bajkalu. To, jak tam paní učitelku poštípala labuť nebo jak jsem se tam učil bruslit.

Jako dítě jste navštěvoval literárně-dramatický i pěvecký obor na ZUŠ Chrudim. Proč padla volba na Chrudim?

Je to prosté, v mých sedmi letech jsme se přestěhovali do rodné vesničky mého táty jménem Ostrov. Což je malá obec u Vysokého Mýta, kde začali rodiče podnikat s prodejem aut a nejbližší ZUŠ byla v Chrudimi.

Dnes jste vy sám učitelem literárně-dramatického oboru. Co je podle vás

nejdůležitější při výuce?

Snažím se, aby to děti bavilo, abychom společně objevovali a hledali, co je baví a aby to byly především ony, kdo si nacházejí cesty a zkoušejí, zkoumají postavy, herectví, žánry a celou magii divadla. Snažíme se udělat na konci roku nějaký výsledek z našeho snažení, ale primární je pro nás hravost, fantazie a aby nám spolu bylo dobře. Což se nám, myslím, velice daří.

Jste herec, ale i zpěvák. Které umělecké složky je u vás víc?

Mám to dost vyvážené, ale tím, že učím více hodin zpěvu, tak se cítím spíš zpěvákem. Hlavně zpívám téměř pořád a všude.

Na našem festivalu budete společně s diváky sestavovat seznam věcí, pro které stojí za to žít. Co by nechybělo na seznamu Davida Macháčka?

Určitě by tam nechybělo ležení v posteli s otevřeným oknem za zvuků a vlně deště, brambůrky, malé kyselé okurky a den, kdy nemám alergii na pyl.

Budete během představení i zpívat?

V představení zazní tři úryvky písní, ale jsou pouze pro dotvoření atmosféry situace, ve které se má postava nacházet.

-kfp-

Všechny báječné věci / Divadlo Dondi.
středa 31/7. od 18:00 v šapitó

HELENA KALAMBOVÁ: CESTY ŽIVOTA JSOU NEPŘEDVÍDATELNÉ

Na příběhu hudebnice Heleny Kalambové je nejpůsobivější, že bývalá studentka pardubické konzervatoře dosud působila především jako operní zpěvačka. Ve Slezském divadle v Opavě vystoupila ve dvojroli ve scénickém provedení Haydnova oratoria Stvoření. Tento rok ztvární roli Katušky v opeře Čertova stěna a postavu Modré víly současné opery Pinochcio. Na festivalu Pernštejnlove se ale představí se svým autorským programem na pomezí jazzu, folku i popu.

Heleno, jak se operní zpěvačka dostane k vlastní autorské hudbě?

Cesty života jsou nepředvídatelné! Bude to znít zvláště, ale ono si to našlo mě. Nikdy jsem neměla v plánu věnovat se vedle opery ještě nějakému jinému hudebnímu odvětví. Jsem typ člověka, co nerad třístí pozornost mezi spousty věcí, protože mi vždy přišlo, že to narušuje určitý fokus k tomu, jak dosáhnout těch nejlepších výsledků v daném směru. Potřeba se více individuálně projevit se začala skrze mě tlačit ven. Dostala jsem se ke zkoumání vlastního hudebního prostoru, barev, rytmů, slov. Byla jsem jak Alenka v říši divů. V pozadí toho běžela i určitá covid frustrace, která mi ale na druhou stranu přinesla prostor autorskou hudbu více rozvinout a zkoumat. Nejdříve jsem si písně psala sama pro sebe. Potřebovala jsem se vypsat z věcí, které ve mně visely. Potom se to najednou začalo nabalovat a já s písněmi vystoupila před lidmi. Byla to celkem komická situace. Pamatuji, jak na mé první autorské vystoupení v hradeckém AC klubu přišli postarší diváci v obleku a garderóbě, v jaké se chodí do divadla na operu. To byl průser, protože žádnou árii jsem se zpívat nechystala. Čekala jsem, že v průběhu odejdou, ale vydrželi a myslím, že je to nakonec příjemně překvapilo. Nyní mě jak opera, tak autorská tvorba doplňují v celek. Jako bych našla obě poloviny sebe, které zapadají!

Ty si píšeš i vlastní texty, co tě nejvíc inspiruje?

Vlastní příběhy a prožitky. Každý takový text je nesmazatelnou stopou mé samotné. Nepíšu se mi ale lehce. Myslím, že slova spíše vnímám skrze harmonie a rytmy než tou psanou formou. Mám ráda ve sdělení trefný minimalismus. V určitých písních se pohybuji i na hraně slovních fragmentů a to mě baví! Na druhou stranu je to něco, za co se pořád trochu schovávám. Zatím jsem se neodvážila některé věci napsat napřímo. Jsou to velmi těžká témata a nenazrál čas je pustit ven. Ten ale přijde a já se na to vlastně těším.

Máš také zajímavé spolupracovníky. Tvoje debutové EP Skrze tmu produkovala Beata Hlavenková, jeden text ti napsal Martin Kyšperský. Jak ses k nim dostala?

Beatě jsem napsala a po poslechu demo nahrávek souhlasila, že bychom se pustili do spolupráce. Beata je jako hudební producentka skvělá v tom, že dokáže vycítit vaše hudební jádro a respektuje vaši autenticitu. V tom jsem

měla obrovskou důvěru, a proto jsem se rozhodla ji pozvat i ke spolupráci na EP Skrze tmu. Pro mě to byla moc příjemná spolupráce a věřím, že se nám společnými silami podařilo vytvořit super desku plnou alternativního popu se stopami dalších žánrů. K Martinu Kyšperskému mě navedla sama Beata. Přiznám se, že jsem si moc nevěděla rady s jedním textem, čas kvapil a pod tlakem sice vznikají diamanty, ale super texty ne. Aspoň tedy u mě. Martina jsem tedy poprosila, zda by si k tomu se mnou sednul, trochu mě navedl. Bylo to neskutečně inspirativní!

Do Pardubic přijíždíš i s kapelou, kdo jsou tví spoluhráči?

Mojí spoluhráči jsou výborní muzikanti a partáci! V Pardubicích je budete moci slyšet v sestavě Jakub Eben (bicí), Honza Kubín (klavír), Vladimír Slaviček (sampla, efekty), Lukáš Velemínský (kytara) a Nicolas Gatto (baskytara). Už se těšíme, až se vám představíme písněmi z alba a budeme mít také dvě novinky, které zatím nikdo neslyšel!

Co tě čeká v dalších měsících? Ať už v tvé operní dráze tak i na tvé písničkářské?

V srpnu nás s kapelou čekají ještě dva koncerty - 4. 8. v Tančírně v Račím údolí a 29. 8. v Praze Biograf Betlémský na Betlémském náměstí. Dále se můžete těšit na nový videoklip, který má naplánovanou premiéru 9. 9., a který jsme zrovna minulý týden v hradeckých lesích a u Kunětické hory natáčeli. Konec srpna už budu trávit v divadle J. K. Tyla v Plzni, kde mi začíná zkoušení Smetanovy opery Čertova stěna. Během podzimu mě pak čeká zkoušení tentokrát v Jihočeském divadle, kde se představím v rámci autorské opery Pinocchio coby Modrá víla.

Pernštejnlove je hlavně divadelní festival. Jaké máš ráda divadla? Co tě naposledy bavilo?

Mám ráda komorní scény. Miluji, když je to prostorově intimní a příběh se tě dotkne do morku kostí. Tenhle prožitek jsem naposledy měla na komorní scéně Klicperova divadla u představení Prolomit vlny.

-tk-

Helena Kalambová s kapelou
středa 31/7 od 19:30 v parkánu

AUTOR, HEREC A PÍSNIČKÁŘ PETR KULT JE NEJVĚTŠÍM KOČOVNÍKEM V DUCTUS DEFERENS

Divoká kočovná skupina Ductus Deferens k našemu festivalu prostě patří. Dvakrát nám už zahráli o půlnoci na vnitřním nádvoří, jednou svůj Cestopissing na hlavní scéně. Tentokrát je uvidíme v komornější sestavě v šapitó s odlehčenou komedií Všechno a nic.

Autorem námětu je Petr Kult. Soubor si dal za cíl vytvořit malou inscenaci, u které se pobaví jak děti, tak dospělí. Stále si drží svou rovinu bizáru, trapna a specifického humoru. „Ovšem asi stárneme a tím pádem moudříme, protože se snažíme ukazovat i věci krásné,“ říká Petr Kult, který je letos největším kočovníkem z Ductus Deferens. Během necelých tří týdnů odehraje šestnáct představení a stává se tak rekordmanem souboru. Petr se nepovažuje za stoprocentního autora. Většinou napíše polotovar, který se kolektivně rozpracovává a ověřuje v prostoru. „Takových polotovarů jsem napsal asi tři kusy (Cestopissing, Drým družný – to jsme psali úplně dohromady a Všechno a nic), a nejraději mám Cestopissing, protože z polotovaru se vykresal žhavý pokrm, který nám všem chutná, a ačkoliv jsme ho v poslední době zamrazili, brzy ho patrně hodíme zpátky do divadelního fritáku. Jinak další dvě tři napsané hry mám v šuplíčku, jednu o mravencích a druhou rozepsanou o Kouzelné školce,“ uvádí Petr Kult, který není jen dramatikem a hercem, ale také písničkářem. Mnoho písni napsal pro kabaret Karameloun a teď začíná vystupovat se svou kamarádkou. Možná, že ho díky tomu uvidíme v budoucnu i na pernštejnlovské hudební scéně. „Chtěl jsem si vytvořit něco, co bude zkrátka jednodušší na přípravu, organizaci i provedení. Já a Áda Černíková, která je moje kamarádka z Hradce, nadaná muzikantka a zpěvačka, se tedy pokusíme s několika písniemi společně vystupovat. Máme nahrané čtyři písničky ve studiu a teď si na podzim asi odehrajeme nějaký ten koncert. Mohli byste nás pozvat.“

Petr Kult má za sebou první sezónu v angažmá v Klicperově divadle

v Hradci Králové, kde je na půl úvazku. Což mu vyhovuje, díky tomu se Klicperáku vždycky těší. „Pokud mě bude bavit hrát interpretační divadlo v souboru kamenného divadla, tak budu ideálně už jenom v Hradci. A v tuto chvíli chci být jenom v Hradci, protože tam jsem doma. V Klicperáku dostávám krásnou práci, nejraději mám teď asi Vyhubyt a Podobu věcí, a když to doplním o Ductus a písničky a vůbec všechno, jsem moc spokojený,“ vysvětluje Petr s tím, že mu několik let trvalo, než se naučil dávkovat si divadlo tak, aby mu z této intenzivní profese nehrabalo.

V kamenných divadlech hrají všichni členové Ductus Deferens. Přesto své divadelní prázdniny tráví na nejrůznějších štacích po celé republice. „Kočování s Ductem nabývá hodnot profesionálního herectví, kde je třeba mít sebedisciplinu a kdy je potřeba rozložit síly na každodenní hraní, a současně je to perfektní sranda a pokaždé vznikne něco nového večer. V nuancích, ale posouvá se to denně milimetr za milimetrem. Navíc poznáváme republiku, máme přitom denně každý čas na sebe, takže to jsou takové pracovní prázdniny. Hodně sice jezdíme, ale poznáme opravdu mnoho nových lidí, míst a věcí, a to je krásné,“ říká Petr Kult, který má náš festival rád. Nejvíce setkání s kamarády s Divadla Exil a konce večerů, které mnohdy končí vlastně až ráno.

-kfp-

Všechno a nic / Ductus Deferens
pátek 2/8 od 18:00 v šapitó

ZABIJÁK JOE: BRUTÁLNÍ LOVE STORY V PODÁNÍ KARLOVARSKÉHO D3

Divadelní studio D3 překvapí své fanoušky, tentokrát s komedií Zabiják Joe. Představení slibuje humor tak černý, že by se dal krájet, nejlépe motorovou pilou. Karlovarský soubor v minulých letech nadchl naše publikum komediemi jako Tři verze života nebo Srnky.

Příběh sleduje drogového dealera Chrisa Smithe, který se rozhodne získat peníze z matčiny životní pojistky. Do plánu zapojí svého otce Anselu. Společně najmou policejního detektiva Joe Coopera, který na vedlejšák zabije lidi – ovšem, chce zálohu. Chris s Anselem mu nabídnou svou mladou sestru Vicky jako záruku, než bude pojistka vyplacena. Rodina přistupuje k vraždě matky jako k technickému problému, podobně jako k výměně ledničky. To vnáší do příběhu osobitý mix humoru, šoku a emocí.

Zabiják Joa režíroval pohostinsky Viktor Braunreiter spolu s kmenovou režisérkou souboru Annou Ratajskou. „Myslím, že ta hra je především o lidech. A lidé jsou různí,“ říká Braunreiter. Dlouhodobá spolupráce s členy D3 se Braunreiterovi osvědčila, potvrzuje to i jeho zkušenost se zkoušením: „Byla to velká pohoda. Celé zkoušení jsem zvládl ve svém volném čase a bez nároku na honorář. Myslím, že to mluví za vše,“ dodává s úsměvem.

Viktora jste mohli na našem festivalu vidět v loňském Rande naslepo nebo předloni, když jako herec exceloval v inscenaci Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách v nastudování Západočeského divadla Cheb.

Autorem Zabijáka Joa je americký dramatik Tracy Letts, který za hru Srpen v zemi indiánů získal v roce 2008 Pulitzerovu cenu. Lettova díla jsou známá svým výrazným paradoxním humorem a napětím mezi násilím a smíchem. „Tracy Letts je velkej frajer,“ potvrzuje Viktor Braunreiter.

„Zabiják Joe prošel stejnou dráhu jako filmy Quentin Tarantina – od velké provokace ke trochu, ale ne úplně, zkroutilému mainstreamu,“ říká Braunreiter. „Je to jiné, je to divné, je to dobré,“ uzavírá. Příběh plný zábavného paradoxu, výrazných postav a jiskřivého napětí mezi násilím a humorem slibuje nezapomenutelný zážitek. Připravte se na masakr – a to doslova.

-kfp-

Zabiják Joe / Divadelní studio D3, Karlovy Vary
pátek 2/8. od 21:00 na velkém nádvoří

JACOB CARL RŮŽIČKA PŘIVÁŽÍ INOVATIVNÍ HUDBU Z KANADY DO PARDUBIC

Čecho-kanadčan Jacob Carl Růžička má za sebou nevšední životní příběh, který se otiskuje i do jeho eklektické hudby na pomezí jazzu, folku, world music i alternativy. Děťství v Kanadě po boku otce-hudebníka ho předurčilo k hudební dráze, na které se setkává se špičkovými hudebníky z celého světa. Se svým projektem Be4eight si Růžička odbyde na Pernštejnlove svou pardubickou premiéru. Jeho koncert slibuje být jednou z událostí letošní pardubické přehlídky.

Tys prožil dětství v Kanadě. Jak ses tam dostal?

Mojí rodiče tam emigrovali za minulého režimu, takže jsem v Kanadě narodil a do 12 let jsem tam žil. Bydleli jsme v městečku Oakville. Můj otec měl obchod s hudebními nástroji, spolupracoval se špičkou klasické a jazzové scény v Kanadě a Americe. Když se večer obchod zavřel, tak se tam scházeli muzikanti a jamovalo se. Pamatuji si třeba baskytaristu, co hrál s Oscarem Petersonem. Takže tam jsem přičichnul k jazzu a hudbě a neopustilo mě to.

S hudbou jsi začal už v Kanadě?

Ano, ale nikdo mi to nenutil. Přišlo to automaticky. Také jsem neměl žádné stále učitele, nechodil jsem do žádné lidovky, všechno jsem se naučil sám. Byl jsem hodně zvědavý, rád jsem četl a pořádně poslouchal. První nástroj, který jsem dostal, bylo ukulele. To mi byl rok. Pak jsem dostal kytaru Fender Stratocaster mini, který jsem pak úplně rozšrouboval, protože mě zajímalo, jak to funguje. Pak už jsem to nikdy nedal dohromady.

Proč jste se vrátili z Kanady do Čech?

Moje máma byla učitelka a nelíbilo se jí, kam se školství v Kanadě posouvá.

A také chtěla, abychom poznali více naši rodinu v Česku a abychom pubertu a dospělost prožili tady. Takže jsme se vrátili a od té doby jsem pořád tady.

Hudbě se věnuješ nadále, vyšly ti dvě alba. Na albovém debutu „7:40“ přinášíš rozmanité elektronické plochy s použitím samplované etnické hudby a hrou na bicí, perkuse a el.kytaru. Aktuální deska 11x13 pak nabízí bohatší zvuk a především celou řadu špičkových hostů. Jak jste se potkali na příklad s vynikajícím norským trumpetistou Arve Henriksenem?

Pro mě je Arve jeden ze tří nejlepších trumpetistů na světě. Jeho hra a přístup je naprosto unikátní. Když hraje, zní to, jako by mluvil. On je také jediný z hostů na albu, kterého jsem osobně předtím neznal. Zkusil jsem mu napsat a on odpověděl: „nic nemůžu slíbit, uvidím, jestli dokážu něco do toho nahrát“. A za týden mi nahrávku poslal. Když jsem si to poprvé pustil, tak jsem měl v očích slzy.

Také jsi spolupracoval s Vladimírem Václavkem a Ivou Bittovou z legendární kapely Dunaj...

S Vladimírem se známe už dlouho, mám jeho hudbu hodně rád. Ještě před

tím jsem s ním hrál v triu Fly, natočili jsme desku a odehráli několik koncertů. S Vladimírem jsme velmi blízcí. A k té Ivě...já jsem jednou doma jamoval, a nahrál jsem si basovou linku z písně Zelený víneček z alba Bílé inferno Ivy Bittové a Vladimíra Václavka. Ta linka mě vždycky hrozně bavila, a jak jsem si ji pořád hrál dokola, až mě to napadlo udělat vlastní verzi. Celé jsem to nahrál, ale říkal jsem si, že by to chtělo, aby to nazpívala Iva. Neuměl jsem si představit jiný hlas než její. A vyšlo to.

V Pardubicích se představíš se zbrusu novou kapelou. Kdo v ní hraje a jaký program nás v parkánu v pátek 2.8. od 22:30 čeká?

Moji kapelu tvoří skvělí muzikanti: kytarista Kirill Yakovlev, dechař a klávesista Tomáš Staněk a basák Ladislav Garaja. Budeme hrát jak písně z první a druhé desky v nových aranžích pro živé hraní, tak i několik novinek, které se objeví na připravované desce.

-tk-

Be4eight

pátek 2/8 od 22:30 v parkánu

HOUPACÍ POHÁDKY STUDIA DAMÚZA PROBEROU SEBEVĚTŠÍHO SPÁČE

KDO NÁM LETOS ZAHRAJE POHÁDKU? Studio Damúza, které se zaměřuje na loutkové, výtvarné a objektové divadlo pro děti i dospělé. Houpací pohádky na motivy stejnojmenné knihy Aloise Mikulky jsou pro děti od čtyř let. Nebude chybět hudební doprovod.

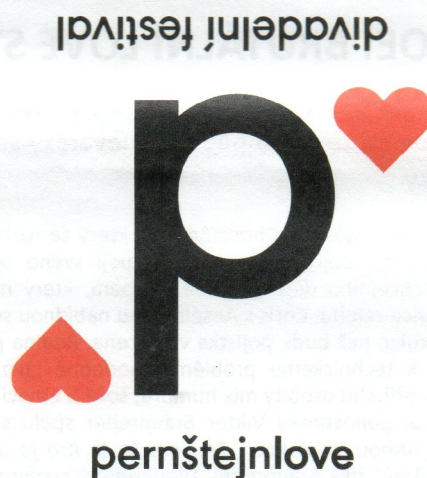
Co všechno může vidět malé růžové velbloudátko, podívá-li se na svět z výšky? Co může zažít během jedné nečekané noční jízdy po obloze, vyhoupne-li se na rožek měsíce? Možná se stane svědkem děsivé loupeže ukrutného Jollyho Jokera. Možná uslyší rolničku bledě modrého autíčka cililink, stojícího právě na startu velkého závodu... Možná. Kdo ví. Cesta po obloze je dlouhá a velbloudátko je přeci jen maličké a tuze unavené...

Ale nebojte se, děti v hledišti rozhodně neusnou. Kartonová kola, která slouží i jako hrací plocha, se takřka neustále točí a hrdinové díky energii svých představitelů s vervou vyrazí na svá dobrodružství. A kdyby se v publiku našel přece jenom nějaký vášnivý spáček, tak jej určitě proberou naživo hrané melodie písniček napříč žánry, od romantické balady až k rapu na závodní dráze.

Houpací pohádky vám zprostředkují herci Johana Vavřínová a Dominik Linka, jejichž domovská scéna je Divadlo Drak. Houpací pohádky hrají pod hlavičkou Studia Damúza, které v roce 1999 založili tehdejší studenti Katedry produkce DAMU za účelem propagace studentské tvorby. Damúza podporuje neotřelé divadelníky a ambiciózní projekty studentů a čerstvých absolventů DAMU. Hlavní součástí naší tvorby jsou inscenace pro rodiny s dětmi, ve kterých se dětský divák stává rovnocenným partnerem.

-kfp-

Houpací pohádky / Studio Damúza
sobota 3/8 od 10:00 v šapitó

PÁTÉ RANDE NASLEPO. NECHTE SE OD NÁS PŘEKVAPIT

Kupte si lístek a přijďte! Nechte se unést na vlně adrenalinu a vzrušení z očekávání. Rande naslepo je pokaždé jiné. Baví vás, baví vás a dokonce i samotné umělce.

Pokaždé, když jim vysvětlíme, proč nesmí nikde uniknout informace, že budou u nás hrát, s radostí spiklenecky souhlasí. Zároveň je to pro ně výzva, zda se jim podaří publikum dostat na svou stranu.

Loni jsme byli trochu překvapení, když tři lidé dorazili na opravdové rande naslepo (seznamka) a netušili, že jdou vlastně na divadlo. Dva z nich nakonec zůstali na představení a my doufáme, že si to užili a přijdou letos zase.

Co tedy můžeme prozradit o letošním rande? Váš „nápadník“ musí urazit 130 kilometrů. Na našem festivalu vystoupí podruhé. Co na sebe prozradil dopředu:

Zkusil(a) jste někdy rande naslepo? „Ne.“

Co byste si na takové rande vzal(a) jako poznávací znamení? „Oranžový šátek, aby se prověřil barvocit protějšku.“

Věříte v lásku na první pohled? „Ano.“

Co nesmí chybět na prvním rande? „Květina.“

Jakou největší hloupost nebo šilenost jste pro lásku kdy udělali? „Udělal(a) jsem si řidičák na motorku a koupil(a) si ji.“

-kfp-

Rande naslepo

sobota 3/8 od 18:00 v šapitó

UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA. JEDINEČNÉ HERECKÉ VÝKONY A MODERNÍ REŽIJNÍ POJETÍ

Připravte se na nezapomenutelný večer plný emocí a dramatických zvratů. Unikátní divadelní zážitek v provedení Horáckého divadla z Jihlavy, vás přenese do světa romantické literatury a zároveň osloví současným a moderním přístupem.

Tato inscenace je aktualizací jednoho z nejslavnějších děl světové literatury. Johann Wolfgang Goethe, inspirován vlastní nenaplněnou láskou k Charlotte Buff, napsal v roce 1774 milostný román, který formou dopisů zasahuje čtenáře už po staletí. Příběh mladého Werthera, který se zamiluje do éterické Lotty, zasnoubené s Albertem, a jeho následná tragická volba, se stala symbolem romantického utrpení.

Pod režijním vedením Jakuba Čermáka, známého svým angažmá v pražské kulturní scéně a uměleckým gangem Depresivní děti touží po penězích, přináší inscenace novou a svěží perspektivu. Čermákův přístup k inscenaci je intimní a zároveň nesmírně cudný. To se odráží v celkové atmosféře představení. Použití moderních prvků jako neony, alobaly a sprejové barvy vytváří kontrast mezi současností a atmosférou 18. století.

V hlavní roli exceluje mladý herec Michal Kraus, který svou postavu romantického milovníka ztvárňuje s naléhavostí, přirozeností a technickou přesností. Scénografie vytváří halucinogenní atmosféru, která se prolíná celým představením. Kostýmy, ačkoliv moderní, respektují dobové detaily a normy.

Horácké divadlo se rozhodlo přiblížit klasiku mladému publiku. Tento fakt se odráží nejen v moderním vizuálním stylu, ale také v jazykovém a hereckém projevu. Režisér Čermák a autoři inscenace Josef Doležal a Jakub Čermák se snaží spojit archaický překlad Erika Saudka s dnešními realitami. Díky tomu vytvářejí napětí a dynamiku mezi minulostí a přítomností.

Horácké divadlo Jihlava je stálou profesionální činoherní scénou s osmdesátiletou tradicí. Není to tak dávno, kdy soubor patřil k nejkonzervativnějším oblastním scénám. V krajském městě Vysočiny se ovšem před lety rozhodli pro náročnější dramaturgii a alternativnější pojetí činohry. Díky tomu je v posledních letech o tomto souboru hodně slyšet. A to jen v tom nejlepším slova smyslu.

- kfp -

*Utrpení mladého Werthera / Horácké divadlo, Jihlava
středa 31/7 od 21:00 na velkém nádvoří*

LAKOMEC JAKO DIVADLO NA DIVADLE. DK JIRÁSEK PŘIVÁŽÍ HRAVOST A KOMIKU

Divadelní klub Jirásek se objevuje na našem festivalu už od jeho prvního ročníku. Například Ioni nabídl mistrovský herecký duel v představení Maude, Lionel a prst Jacksona Pollocka. Tentokrát přijíždí ve větším obsazení s nejnámější Moliérovou komedií Lakomec.

Světověznámá komedie se vysmívá chamtivosti, kupčení s city, marnivosti a nafoukanosti. Divadelní klub Jirásek si hraje s motivy, situacemi, buduje vlastní poetiku jednotlivých figur, posouvá děj směrem k dnešku. A hraje divadlo na divadle.

Molière v Lakomci obratně využívá slovní, situační i pohybovou komiku. „Je vidět, že čerpal z italské commedia dell'arte, která má hravost, improvizaci a aktualizaci děje přímo v popisu práce. Všechny tyto atributy baví i nás, proto jsme se na ně zaměřili,“ říká režisér a herec Václav Klapka.

Inscenace je velmi stylizovaná. Obratně balancuje na hranici nadsázky a parodie. Jak soubor hledal tu správnou hranici, aby už to nebylo tzv. přes čáru? „Vždy jsme kolektivně ale i vnitřně zhodnotili, co tam chceme a můžeme dát, aby to nebylo vulgární, podbíživé nebo komunálně satirické,“ vysvětluje Václav Klapka.

Soubor s Lakomcem úspěšně objel celou republiku. Vzhledem k tomu, že v představení se také improvizuje, je každé představení trochu jiné. Navíc se inscenace za svou existenci dočkala několika alternativ. „V Pardubicích zažijete také jednu novou alternativu. Můžete si během představení tipnout,

o jakou roli se jedná,“ uvádí Václav Klapka.

Divadelní klub Jirásek na Pernštejně zatím přivezl vždy komedii. Vždy však s podtextem, který vybízel k hlubšímu zamyšlení. Na svém repertoáru má také Gogolovu Ženitbu. Teď se ale chystá věnovat se vážnější notě. Zkouší Matku Kuráž a nově uvádí hořkou komedii Odpoledne s Lakri-máčkem.

Co se divadelníkům z České Lípy líbí na Pernštejně? „Nejvíce ten tah na bránu, to nadšení, zapálení. Umím si představit, že v konkurenci, která v Pardubicích je, se tenhle festival musí prodírat houštinou překážek. Ale daří se vám to skvěle. A my si pokládáme za čest, že můžeme být součástí,“ přiznává Václav Klapka.

- kfp -

*Lakomec / Divadelní klub Jirásek, Česká Lípa
čtvrtek 1/8 od 18:00 v šapitó*

HEREC A HUDEBNÍK ŠTRUNC ZVE DO ATELIÉRU

Matěj Metoděj Štrunc je prototypem renesanční osobnosti. Zpívá, hraje na cimbál, kytaru, klavír, baskytaru a bicí. Jeho scénickou hudbu můžete slyšet v současnosti v představení Činoherního klubu, Moravského divadla Olomouc i Divadla Polárka. Je ale zároveň vášnivým cestovatelem a průvodcem a rovněž i vystudovaným hercem.

Byl několik let v angažmá zlínského divadla a rok strávil také ve Východo-českém divadle v Pardubicích, kde stále dohrává představení Fantastické divadlo, Pan Kaplan má třídu rád a Makropulos musical. V současnosti je na volné noze a kromě jiného se věnuje i čerstvé roli otce syna Egona.

Nyní se Štrunc do města perníku vrací a to na festival Pernštejně, kde zahraje coby frontman brněnské folk-rockové formace Ateliér. „V současnosti mám tři koncertní programy. Naživo hraju svoji desku Lidově, pak mám ještě sólový projekt a konečně i Ateliér, což je moje domovská kapela,“ svěří se Štrunc, který je autorem hudby i textů. V sestavě ho doplňují Tomáš Kovanda (vibrafon, zpěv), Adam Čaha (housle, zpěv), Tomáš Spiřík (baskytara) a bubeník David Paša. Brněnskému kvintetu vyšly dosud dvě alba – Půlcedé a dosud poslední Kalevala. „Na tomto albu jsme se rozhodli vydat hlouběji do příběhů jednotlivých písní a vtáhnout posluchače do báje, tajemné a kouzelné vesničky, kterou nazýváme: „Kalevala“. Tento nový směr je poněkud ostřejší, tanečnější, ale i na po-malé a tklivé písně zbylo dostatek prostoru. Na nové desce se ovšem stále objevují hudební prvky, ze kterých Ateliér vzešel, a to prvky folku, world music, rocku i lidové

hudby. Písně na této desce jsou inspirovány převážně z cest po nehostinných a divokých krajinách severu a východu,“ vysvětluje Štrunc. V Pardubicích zahrají i skladby, které dosud na žádném albu nevyšly. „V poslední době jsme pomalu přemýšleli, jak to s námi vypadá, protože od Kalevala uteklo už pět let. Nechali jsme to volně, ale vždycky se někdo ozve, že by nás chtěl, takže občas koncertujeme. Chceme to někde posunout, a jelikož máme nové skladby, tak buď ještě letos, nebo na začátku příštího roku vydáme nové album,“ slibuje sympatický hudebník a divadelník Matěj Metoděj Štrunc.

- tk -

*Matěj Metoděj Štrunc & Ateliér
čtvrtek 1/8 od 19:30 v parkánu*

ČEKÁNÍ PŘED NEBESKOU BRÁNOU: VÝBORNÉ HERECKÉ VÝKONY, ROMANTIKA A NEKOREKTNÍ HUMOR

Co se nám líbí na olomoucké Tramtarii? Má smysl pro humor a nebere sebe ani divadlo smrtelně vážně. Její představení jsou jako svěží vítr a vždycky jsou o lásce. Máme to s ní jako v romantickém filmu Příští rok ve stejnou dobu. Přijďte si s námi užít sobotní Čekání před nebeskou bránou.

Autorem hry a zároveň i režisérem inscenace o splněných posledních přáních je umělecký šéf souboru Vladislav Kracík. Jeho cílem je nejen pobavit, ale také dodat pozitivní náboj a nadhled nad tématy, která sama o sobě k zasmání nejsou.

Hlavní hrdinové příběhu Will a Naomi se potkají v nemocnici, těsně po tom, co jim diagnostikována nevyléčitelná nemoc. Ačkoliv jsou oba zcela odlišných charakterů a za normálních okolností by se zřejmě vůbec nepotkali, rozhodnou se po letmém seznámení společně opustit nemocnici a vydat se na cestu za splněním svých posledních přání. Na této cestě je ale čeká mnoho překážek, které zapříčiní, že je jim brzy v patách mafie i policie, takže jim jde brzy o život. Oba hrdinové si ale kladou otázku: Jde tu ještě o život...?

Hra samotná je překvapivým mixem několika žánrů. Z části je to absurdní gangsterka, inspirovaná filmy Quentina Tarantina (Pulp fiction, Reservoir dogs) či Bratrů Coenů (Fargo, Tahle země není pro starý), z části divadelní

roadmovie a z části komorní tragikomedie o dvou lidech, co se potkali na závěr života proto, aby našli, co jim nejspíš celý život chybělo.

Můžete se těšit na moderní, nápaditou podívanou, která je postavená na inteligentním, místy nekorektním humoru, originálních scénických řešení a výborných hereckých výkonech.

Tramtarie má letos za sebou 20. jubilejní sezonu, během které se jí podařilo odehrát 197 představení. Z toho 159 návštěvníci viděli na jejich domovské scéně ve Slovanském domě, dalších 37 diváci po celé republice. Toto olomoucké divadlo je se může pochlubit neuvěřitelně vysokou návštěvností, která se drží okolo 96 procent.

-red-

*Čekání před nebeskou bránou / Divadlo Tramtárie, Olomouc
sobota 3/8 od 21:00 na velkém nádvoří*

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI: NĚCO NĚCO ROZTANČÍ PARKÁN

Připravte se na nezapomenutelnou hudební noc. V sobotu se na scéně v parkánu rozezní lehkonožý indie pop kapely – něco něco.

Talentovaná kapela, tvořená zpěvačkou Alžbětou Trusínovou a multiinstrumentalistou Tomášem Tkáčem, kteří kromě zpěvu obstarávají syntezátory a kytaru, vás vtáhne do světa, kde se mísí vlivy post-punku, české nové vlny a taneční hudby. Energii jejich vystoupení navíc umocňuje bubeník Václav Švestka.

Něco něco nejsou jen kapela, ale také pár, který společně žije, skládá a koncertuje. Jejich písně jsou prosyceny tématy ženské zkušenosti a empowermentu, které Alžběta Trusínová ve svých českých textech předává s hravostí a nadsázkou.

Kapela, která vznikla v roce 2019, má na svém kontě tři alba: Začíná (2020), Útržky (2021) a Třetí (2023). Za své druhé album byli nominováni na hudební ceny Vinyla a Apollo. Svou poslední desku Třetí pokřtili v září 2023

v pražských Kasárna Karlín před nadšeným davem 200 lidí.

Jejich koncerty jsou známé svou živelnou energií, emocemi, které létají vzduchem, a tancem. Pokud máte rádi kapely jako New Order, Robyn, Future Islands, The Smiths, LCD Soundsystem nebo Hot Chip, nenechte si ujít něco něco. Přestože nejsou žánrově zařaditelní, jejich eklektická hudba a důraz na české texty vás strhnou.

-kfp-

*něco něco
sobota 3/8 od 23:00 v parkánu*

NENÁVIDÍM TĚ BUKOWSKI! ANEB POŘÁD MŮŽEME TOUŽIT PO NĚČEM LEPŠÍM

Broukovcovo Kamdivadlo veze na festival one man show nevhodnou pro dětského a citlivého diváka. Vychází totiž z tvorby Charlese Bukowského, který je buďto milován a glorifikován nebo zatracován a nenáviděn. Jeho styl je velmi drsný, realistický, popisující všednosti s jeho krásami i odpornostmi a využívá k tomu slovníku, který je plný vulgárností, sprostoty a hrubáctví. Všechny tyto atributy projevu obsahuje i sobotní půlnoční představení.

Tak nějak nenápadně dějí se v České Kamenici velké věci. Místní Broukovcovo Kamdivadlo, které v podstatě tvoří pouze dva muži — Jaroslav Střelka a Pavel Časar — se v posledních letech specializuje zejména na uvádění her pro jednoho herce. Tím hercem je Jaroslav Střelka, kterému se o podporu stará Pavel Časar. Jaroslav Střelka je ale nejen herec, ale i výhradní autor her, které divadlo uvádí a zejména zatím předposlední hra, Zahraj ty ejsíky, si vede (nejen na podmínky autorského divadla) více než dobře. Když totiž uvedete jednu autorskou hru téměř padesátkrát a stále se ještě hraje, je to bezesporu úspěch.

Troufám si říci, že s letošní premierou Nenávidím tě, Bukowski, je možné na Ejsíky úspěšně navázat, protože téma i zpracování má nejen ambici, ale i kvalitu, takže autor tohoto textu by si to dal po shlédnutí generálky klidně ještě párkrát z fleku!

Inspirací pro hru byla tentokrát kniha Charlese Bukowského Ženy.

Stručný popis knihy wiki je celkem výstižný: Prostřednictvím své literární

postavy Chinaskiho popisuje v románu touhu stárnoucího spisovatele po blízkosti a intimitě, která mu vždy scházela. Jako samotář se spíše řídí svými egoistickými potřebami a pudem, přičemž to pravé naplnění mu stále uniká. Nedokáže proniknout do uvažování ženy a tak se často uchyluje ke své masce cynika, která mu pomáhá přestat obtížné situace, což je i Střelkovo východisko, jenomže zároveň ve svém výkladu otočí i perspektivu a podívá se na příběh toho chlápka z pozice literárního hrdiny, který má (možná) jiné sny a touhy, než mu Bukowski nadělil...

Nenávidím tě, Bukowski je už z principu hra drsná a nekorektní, protože takový Bukowski je, zároveň je inscenovaná vtipně a kreativně a protože si drží i příjemnou stopáž (plus minus hodinka) je to takový trochu pálivý, bonbónek, po kterém ale v ústech zůstává docela příjemná chuť.

Marek Douša, www.kurvafix.cz

SOUTĚŽ

I letos soutěžíme o permanentku na celý festival pro další ročník, náš merch a drobné dárkové předměty

Hledáme nejzajímavější odpověď na tuto otázku:

Jakou největší hloupost nebo šílenost jste pro lásku kdy udělali?

Své odpovědi napište na papírek u vstupu a vložte do našeho soutěžního boxu. Nezapomenejte připsat na sebe kontakt.

Vstupenky v prodeji na www.pernstejnlove.cz a na pokladně Zámku Pardubice.

www.pernstejnlove.cz

www.facebook.com/pernstejnlove

redakce: Kateřina Fikejzová Prouzová, Tomáš Klement, Jan Fikejz
2024